

M.L. LONGWORTH

MOORD IN DE RUE DUMAS

Vertaald door Hans E. van Riemsdijk
en Marijke Gheeraert

 Manteau

Mary Lou Longworth woont sinds 1997 in Aix-en-Provence en schrijft over de regio voor *The Washington Post*, *The Times*, *The Independent* en het tijdschrift *Bon Appétit*. Ze is de auteur van een tweetalige bundel essays – *Une Américaine en Provence*, uitgegeven door Éditions de La Martinière in 2004 – maar heeft vooral bekendheid verworven met de misdaadreeks *Provençal Mysteries*, waarvan in 2022 inmiddels twaalf avonturen zijn verschenen. *Moord in de Rue Dumas* is na *Dood op kasteel Brémont* de tweede episode die in het Nederlands verschijnt. Haar tijd verdeelt Longworth tussen Aix, waar ze schrijft, en Parijs, waar ze creatief schrijven doceert aan de New York University.

Voor Ken en Eva

Iedereen op de faculteit kijkt er steeds weer van op dat Yann en Thierry zulke goede vrienden zijn. Qua uiterlijk en achtergrond zijn ze ongeveer elkaars tegenpolen en daarnaast hebben beiden hun zinnen gezet op dezelfde onderzoeksbeurs. Yann Falquerho is de grote en blonde zoon van een Parijse tv-producer die al een tijd gescheiden leeft van Yanns moeder, een binnenhuisarchitecte. Thierry Marchive is donker, klein van stuk en gedrongen. Hij komt uit een eenvoudiger milieu: zijn vader doceert Frans op een middelbare school in Marseille en zijn moeder heeft in dezelfde stad een slechtbetaalde baan als diëtiste in het Hôpital du Nord. De ouders van Thierry zijn nog wel samen.

De twee promovendi hebben er flink de pas in en praten hard en snel. Omdat ze allebei de jongste van drie kinderen zijn – dat hebben ze dan weer wel gemeen – hebben ze geleerd hoe ze zich moeten laten gelden aan de eettafel. ‘Loop toch ’ns door, man!’ roept Yann over zijn schouder. ‘Anders zijn de lekkerste hapjes op voordat wij er zijn!’

‘Ja hallo, kan ik het helpen dat ik niet zulke lange stelten heb als jij?’ moppert zijn vriend die af en toe een extra stap moet zetten om Yann bij te houden. ‘We zouden keurig op tijd zijn geweest als jij niet nog zo nodig je telefoon moest opnemen om uitgebreid te kletsen met dingetje... hoe heet ze ook alweer?’

‘Suzanne...’ zegt Yann langzaam. ‘Haar ouders hebben haar naar dat liedje genoemd.’

‘Och God, ja... De grote jeugdliefde... Haar vader is huisarts in Carnac waar jouw bekakte familie idyllische zomers doorbracht.’ Thierry houdt de pas in, doet alsof hij een gitaar in zijn handen heeft en geeft een niet onverdienstelijke vertolking van Leonard Cohen ten beste. ‘*And she feeds you tea and oranges that come all the way from China...*’ zingt hij totdat hij bijna zijn evenwicht verliest op de smalle stoep.

‘Hou op, idioot,’ lacht Yann. ‘Idyllische zomers, zeg dat wel. Zó idyllisch dat mijn ouders inmiddels gescheiden zijn. Vast door al die regen in augustus waardoor ze voortdurend op elkaars lip zaten in ons onberispelijk ingerichte zomerhuis.’

Een van de dingen die Yann waardeert in Thierry is dat zijn vriend geen idee heeft hoe een onberispelijk ingericht huis eruitziet en ook geen bal geeft om dat soort dingen. Yanns gezicht betreft wanneer hij aan zijn ouders denkt. Beiden hebben inmiddels een nieuwe partner; mensen met wie hij totaal niets heeft.

De twee jongemannen blijven staan voor een monumentale voordeur met fraai houtsnijwerk aan de Place des Quatre-Dauphins en drukken op de bel naast een glinsterend koperen plaatje met daarop PROFESSEUR MOUTTE. Na een klik gaat de deur automatisch open. Met een zwierig ‘Na u!’ laat Thierry zijn vriend voorgaan. Hij merkt dat Yann stil is geworden zoals wel vaker gebeurt wanneer diens ouders, die twee jaar geleden uit elkaar zijn gegaan, ter sprake komen. Beter om van onderwerp te veranderen. In gedachten ziet hij de woonkamer met meubilair dat totaal niet geschikt is voor een vakantiehuis – wit of zo – en hoe de Falquerho’s in stilte staren naar de golven die inbeuken op de rotsen. Hij probeert de aandacht van Yann op andere, leukere dingen te vestigen.

‘Eigenlijk denk jij alleen maar aan eten. Waar of niet? O, en aan die Suzanne natuurlijk.’

Yann moet lachen en loopt de kille en vochtige hal van het gebouw binnen. Hij verheugt zich inderdaad op het gratis eten straks en ook op Suzanne, die hij in de kerstvakantie weer zal zien.

Thierry kampt al sinds de eerste jaren op de middelbare school met zijn gewicht. Op het lyceum heeft hij nooit een vriendinnetje gehad en zijn eerste relatie met een meisje beleefde hij pas in het tweede jaar aan de universiteit. Maar dat was wel meteen een schot in de roos. Ulla was een Zweedse uitwisselingsstudente – zelfs Thierry, die nog nooit een voet buiten Frankrijk had gezet, was zich bewust van het geweldige cliché. Glimlachend loopt hij de brede stenen trap op naar het appartement van professor Moutte op de derde verdieping. Het beeld van de blote Ulla in zijn bed vervaagt als hij in dit zeventiende-eeuwse herenhuis om zich heen kijkt. Thierry is onder de indruk van de statige trappenhuis – een wereld van verschil met het appartement waar hij is opgegroeid. Om maar te zwijgen van de studentenflat die hij deelt met Yann: de steile trap van rode baksteen is daar zo smal dat het bijna onmogelijk is een stoel of een fiets boven te krijgen. Heel bewust zet hij zijn voet op de plekken die rijke Aixois en hun bedienden door de eeuwen heen hebben uitgesleten bij het betreden en verlaten van dit aristocratische herenhuis dat nu is opgedeeld in drie chique appartementen.

‘Ik ruik warme hors d’oeuvres,’ zegt Yann die de trap met twee treden tegelijkertijd neemt. ‘Bladerdeeghapjes, mini-pizza’s. Er staat ook vast een schaal ham en salami, en zo’n heel wiel brie. Maar dan wel uit de supermarkt. Wedden? Waarom schotelen welgestelde mensen hun gasten zo vaak goedkope troep voor?’ Hij blijft staan en kijkt om naar zijn

vriend die uit zijn dagdroom ontwaakt. ‘Luister je wel? De wijn komt vast uit zo’n tankje met kraan. Daar ben ik bijna zeker van.’ Hij kijkt hoe zijn vriend zijn voet op de uitholling van de bovenste trede zet.

‘Ach, een gegeven paard moet je niet in de bek zien,’ antwoordt Thierry. ‘Bovendien ben ik een kenner van wijn in bulk. Ik zal je waarschuwen als het echt te erg voor woorden is!’

Lachend klopt Yann aan. Hij draait zich om naar zijn vriend die een beetje buiten adem is en zegt snel: ‘Zodra ik een vaste baan heb – en hopelijk is dat binnen niet al te lange tijd – koop ik nooit meer kaas uit de supermarkt of goedkope wijn. Erewoord.’

‘Waarvan akte!’ verklaart Thierry gespeeld ernstig. Hij is grootgebracht met fabriekskazen, meer konden zijn ouders zich niet veroorloven, maar dankzij zijn Parijse vriend weet hij inmiddels wel hoe ambachtelijk vervaardigde kaas smaakt en stiekem hoopt hij zich ooit beter eten, betere huisvesting, betere kleding, betere álles te kunnen veroorloven. De paasweek die hij in het penthouse van vader Falquerho met zicht op Les Invalides had doorgebracht, was voor de vierentwintigjarige een van de hoogtepunten van zijn leven. Nooit eerder had hij in zulke exquise restaurants gegeten. Overal hadden vader en zoon Falquerho de beste tafel gekregen en vrolijk gekletst met de eigenaren, het personeel en de chefs. Thierry kan monsieur Falquerho wel waarderen, want ondanks de hopen geld en alle beroemde vrienden, moet Yann het doen met hetzelfde schamele budget als zijn collega-promovendi.

Een knappe, rijzige vrouw van halverwege de veertig met een dikke bos zwart haar en grote bruine ogen opent de deur. Thierry is blij dat ze die zwarte jurk met laag uitge-

smeden hals draagt die haar geweldig staat en die niet alleen haar perfecte olijkleurige huid, maar ook haar meer dan weelderige boezem benadrukt.

‘Nee maar, de dolle tweeling,’ zegt ze lachend. ‘Kom binnen. Jullie zijn precies op tijd! Het buffet is net geopend,’ voegt ze er met een knipoog aan toe.

‘Goeienavond, mevrouw Leonetti! Fijn u te zien,’ antwoorden ze in koor. Zowel Thierry als Yann hebben veel respect voor Georges Moutte, hun hooggeleerde gastheer, maar bezoeken af en toe nog graag de levendige en vaak grappige colleges van de jongere Annie Leonetti. Professor Moutte bepaalt als voorzitter van de subfaculteit echter wie de Dumas-beurs uiteindelijk krijgt en dus maken ze hier hun opwachting op een vrijdagavond – normaliter zijn ze op dit moment vooral bezig met Amerikaanse meisjes in de bars van Aix-en-Provence. Thierry voelt zijn maag ineens krimpen als hij al die grijze koppen ziet en is blij dat doctor Leonetti er is. Yann beweegt zich gemakkelijker in grote gezelschappen en hoewel Thierry meestal het voorbeeld van zijn kosmopolitische vriend volgt, besluit hij zich vanavond onafhankelijker op te stellen.

Doctor Leonetti brengt de promovendi naar de gastheer en verdwijnt dan. ‘Kom, probeer niet te staan gapen,’ waarschuwt Yann zijn vriend fluisterend.

Gevat antwoordt Thierry: ‘Zolang jij maar niet om de haverklap en op dat onderdanige toontje “Hm, uiteraard” zegt tegen de decaan!’

‘Professor Moutte, *bonsoir*,’ zegt Yann en schudt beleefd de hand van de hoogleraar op jaren.

‘Goedenavond, professor,’ zegt Thierry terwijl ook hij de rimpelige maar stevige hand schudt. ‘Dank u voor de uitnodiging.’

‘Geen dank. Geen dank,’ lacht professor Moutte. ‘Toen

we zo oud waren als jullie nu, deden onze docenten hetzelfde voor ons. Bovendien hebben jullie minstens één heel goede reden om hier te zijn, waar of niet?’ Hij gniffelt om zijn eigen opmerking. Thierry glimlacht flauwtjes omdat hij weet dat Moutte natuurlijk doelt op de Dumas-beurs. Het kan Yann allemaal niet schelen wat de baas van de sub-faculteit allemaal vindt en denkt. Hij wil gewoon dat stipendium – dat hem in recordtijd zijn doctorstitel zal opleveren waarmee hij soepeltjes toegang krijgt tot de meest prestigieuze MBA-opleiding ter wereld – en ziet geen reden om die ambitie te verbergen.

‘Hm, uiteraard,’ antwoordt Yann grinnikend, waarop Thierry zijn ogen opslaat naar het plafond en ze laat rusten op prachtige fresco’s met mythologische figuren. De zwevende goden en godinnen zijn omgeven door *gypseries* – hij weet bijna zeker dat dit Provençaalse stucwerk zo heet – met allerlei dieren- en plantenmotieven. Hij kijkt even om. Zou Yann het plafond ook hebben opgemerkt? Yann komt niet alleen uit een rijk nest, maar is ook dol op kunst en grijpt elke gelegenheid aan om zijn kennis te spuien. Vooralsnog heeft hij blijkbaar alleen oog voor de lange tafel vol eten achter professor Moutte. Thierry heeft in elk geval gelijk wat de hapjes betreft: in vierkantjes gesneden pizza; een hele brie; brood en plakjes fijne vleeswaren. De wijn komt ditmaal echter uit flessen.

Yann verontschuldigt zich nogal abrupt bij Moutte en baant zich een weg naar de tafel waar Annie Leonetti zichzelf net een glas wijn inschenkt. Met een glimlach op haar brede mond heeft ze de jongens in hun gesprekje met de decaan gadeslagen. Beide jonge promovendi mag ze graag maar ze vraagt zich wel af waarom ze ooit voor theologie hebben gekozen. Ze vermoedt dat Yann Falquerho destijds voor theologie is gegaan en niet voor geschiedenis om-

dat er meer beurzen en faciliteiten voorhanden zijn dan bij die richting, om de eenvoudige reden dat veel minder studenten voor godgeleerdheid kiezen. Ze heeft ergens opgevangen dat die grote blonde vent na zijn promotie snel een extra masterdiploma op juridisch of bedrijfseconomisch vlak wil halen. Van een vriendin bij een financiële instelling in Londen heeft ze gehoord dat tegenwoordig ook theologie- en letterenstudenten naar de wereld van aandelen en obligaties worden gelokt. Van die zwartharige jongen uit Marseille krijgt ze minder gemakkelijk hoogte. Ze neemt zich voor hem later vanavond naar zijn toekomstplannen te vragen. Als hij tenminste vijf minuten zijn ogen van dat plafond kan afhouden.

‘Ook een drupje?’ Ze steekt de fles in de lucht naar Yann die inmiddels naast haar staat met zijn hoofd wel héél dicht naar haar toe gebogen. Even vreest ze dat haar decolleté misschien iets te diep is uitgesneden voor jongens van die leeftijd, maar dan ziet ze dat hij niet onbetamelijk haar in-kijk bestudeert maar het etiket van de fles probeert te lezen.

‘Een rode bandol!’ roept hij uit. ‘Daar wil ik zéker een glas van, dank u! Professor Moutte kijkt niet op een dubbeltje vandaag!’

Annie Leonetti glimlacht. ‘Eerlijk gezegd is die fles mijn bijdrage. Het leven is te kort voor slechte wijn, niet? Haal je kameraad maar, dan schenk ik hem ook een glas in.’ Maar Thierry staat al naast hen – hij had hoofddocente Leonetti met de wijnfles in haar hand gezien en was langs docenten, medewerkers en studenten naar zijn vriend toe geschuifeld. Hij pakt net een gebruikt glas van de tafel – je verspeelt geen tijd met het zoeken van een schoon glas als de fles elk moment leeg kan zijn – wanneer plotseling de stem van Moutte helder boven het gekeuvel van de theologen klinkt.

Alle beschreven situaties en personages spruiten voort uit de fantasie van de auteur. Overeenkomsten met bestaande personen berusten louter op toeval.

Oorspronkelijke uitgave

Mary Lou Longworth – Murder in the Rue Dumas

© Mary Lou Longworth, 2012 – 9780143119524

Deze uitgave

Moord in de Rue Dumas

© Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Mary Lou Longworth

www.standaarduitgeverij.be

info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Eerste druk juni 2022

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Auteursfoto: Greg Salvatori

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Vertaling: Hans van Riemsdijk en Marijke Gheeraert

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3860 5

D/2022/0034/23

NUR 330